

«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχόν
ἀνέχεσθαι καινοτομείσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Δ'

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1996

Ἄρ. Φύλλου 21 (59)

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 666 ΚΑΙ Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκυκλοφορήθη ἀπὸ τὸ Πάσχα τοῦ 1996 ἓνα μικροῦ σχήματος βιβλίον (σσ. 47), τοῦ πρεσβυτέρου π. Βασ. Βολουδάκη. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ θεωρεῖ «ἀσθενεῖς τῇ πίστει» καὶ μὲ «φοβισμένη συνείδησι» τοὺς πιστοὺς ποὺ θορυβοῦνται ἀπὸ τὰ «δαιμονικά ἐμβλήματα» ποὺ θὰ περιέχουν τυχὸν αἱ ταυτότητες (σ. 5).

Γιατί ὅμως τοιαύτη κριτική; Ὅλοι μας δὲν θὰ πρέπη νὰ δυσφοροῦμε καὶ ἀντιδρῶμεν ἐπὶ τῇ θέᾳ των; Δὲν εἶναι ἄπειρα τὰ παραδείγματα τῶν «τολμηρῶν» ποὺ ἐπαίξαν μὲ τὰ σατανικά σύμβολα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δαιμονισθοῦν; Ἡ μήπως δὲν ἐνεργοῦν «θεολογικά» ὅσοι δὲν θέλουν νὰ ἔχουν καμμιά σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω σύμβολα, διδασκόμενοι ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ τὰ Συναξάρια τὴν φθοροποιόν τους ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου;

Πλὴν τούτου ὅμως καὶ αἱ Σύνοδοι τῶν ἐπισκόπων Νέου καὶ Παλαιοῦ ἡμερολογίου κατεδίκασαν ἀπεριφράστως τὴν ἀναγραφὴν τῶν συμβόλων αὐτῶν στὶς ταυτότητες καὶ κάρτες ὑγείας. Καὶ μόνον αἱ ἀνωτέρω Σύνοδοι; Ἀκαδημαϊκοὶ διδάσκαλοι, τὸ Ἅγιον Ὅρος, Θεολογοὶ, Μοναχοί, χιλιάδες πιστῶν, ὅλοι συνεφωνήσαν, ὅτι τυγχάνουν ἀπορριπτέα ὅλα τὰ ἀπόκρυφα καὶ Νεοποχῆτικα σύμβολα μὲ κορυφαῖον τὸ 666. Διατί, λοιπόν, ἡ τοιαύτη ὑποτιμητικὴ καὶ εἰρωνικὴ ἀντιμετώπισις των ὑπὸ τοῦ π. Βολουδάκη, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος στὴν ἴδια σελίδα δηλώνει: «Θὰ πολέμησω τίς νέες ταυτότητες, ἂν αὐτὲς ἔχουν τὸν ἀριθμὸν 666 ἢ ἄλλα δαιμονικά σύμβολα, καὶ θὰ συστήσω στοὺς πιστοὺς ποὺ θὰ μὲ συμβουλευτοῦν, νὰ ἀρνηθοῦν τὴν παραλαβὴ τους»;

Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅτι ἐγὼ αὐτὸ τὸ πράττω μὲ «θεολογικά» κριτήρια καὶ «ὄχι πὼς μὲ τὴν παραλαβὴ τους ἀρνούμεθα τὴν πίστι μας ἢ κινδυνεύουμε νὰ δαιμονισθοῦμε».

Ἐν πρώτοις οὐδεὶς ἀπ' ὅσους γνωρίζομε ὅτι ἔγραψαν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀνεφέρθησαν σὲ δαιμονισμόν τοῦ λαμβάνοντος τὴν ταυτότητα. Ὡμίλησαν ὅμως περὶ «προχαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου», «ἐφιαλτικῆς ἀπειλῆς κατὰ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου», «ἀποκρουστικοῦ ἀντιχρίστου ἐμβλήματος 666...». Ἐπί-

σης ὁ πολὺ γνωστὸς π. Παῖσιος ὁ Ἀγιορεΐτης, εἰρωνεύμενος τίς «ἀνοησίες τοῦ μυαλοῦ ἀπὸ ὀρισμένους «γνωστικούς», γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἐπομένως, ὅταν ὁ Διάβολος, ὁ Ἀντίχριστος εἶναι στὴν ταυτότητά μας ἢ στὸ χέρι ἢ στὸ κεφάλι μας, μὲ τὸ σύμβολό του, δὲν ἀγιάζονται μὲ τὸ νὰ βάλουμε καὶ ἓνα σταυρό».

Ὁ δὲ ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Μᾶρκος Σιώτης, σὲ σχετικὸ ἄρθρο του τονίζει μεταξὺ ἄλλων: «Τὸ ἐλληνικὸν κράτος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἀδιάφορον ἐναντὶ τῶν ἀνησυχιῶν τούτων τῆς μεγαλυτέρας πλειονοψηφίας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἢ ὅποια εἶναι καὶ θέλει νὰ ὀνομάζεται ἡ πλειονοψηφία τῶν «Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν», αὐτῶν οἱ ὅποιοι δίδουν τὴν πνευματικωτέραν ἔκφρασιν εἰς τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ζωὴν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καλῶς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διὰ τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου (13, 18), ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ «Ἀντιχρίστου»... Μόνον οἱ ἀφελεῖς καὶ ἐπιπόλαιοι ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὰ πάντα δηλαδὴ κρίνοντες καὶ ἐλέγχοντες, σκανδαλίζονται ἐκ τῶν ἀληθειῶν τούτων τῆς καθαρᾶς χριστιανικῆς πίστεως, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των δὲ νὰ χλευάσουν καὶ νὰ ἀνατρέψουν αὐτὰς γίνονται πραγματικοὶ συνεργάται τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ πατρωνός του, τοῦ Σατανᾶ!»

Συνεπῶς ὅλοι ὅσοι ἔγραψαν μέχρι σήμερα περὶ τοῦ θέματος (βλ. σχετικῶς Ἀγιορεΐτην Δεκ. '95) τονίζουν τίς πολιτικές, κοινωνικὲς καὶ θεολογικὲς ἐπιπτώσεις τοῦ ἀντιχρίστου συμβόλου 666, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ στὶς νέες ταυτότητες.

Ἀντίθετα πρὸς αὐτοὺς ὁ π. Β. ἀρνεῖται νὰ ἐξετάσῃ «τίς πολιτικὲς συνέπειες ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τῶν νέων ταυτοτήτων, οὔτε νὰ συζητήσῃ τὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον πρέπει νὰ συγκατατεθῇ ὁ λαὸς μας στὴν ἔκδοσί τους». Διατί; Διότι «αὐτὸ εἶναι τεράστιο θέμα μὲ πάμπολλες ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς προεκτάσεις! Τότε τί ἐπιδιώκει διὰ τῆς ἀρθρογραφίας του; Μᾶς τὸ λέει σαφῶς: «Θὰ προσπαθῶ, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ διευκρινήσω ὅτι ἡ τυχὸν παραλαβὴ τῆς

νέας ταυτότητος δὲν συνεπάγεται ἄρνησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πίστεως, οὔτε εἶναι προϋπόθεσι γιὰ νὰ δαιμονισθῇ ὁ ἄνθρωπος». (σ. 10).

Μὲ ἄλλα λόγια διακηρύττει, ὅτι οὐδεὶς φόβος διὰ τὴν παραλαβὴν των, ὅσον ἀφορᾷ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴν ἀποψιν καὶ θεώρησιν! Ἐτσι ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἀπληροφόρητος γιὰ τὶς πολιτικὰς καὶ ἠθικὰς συνέπειας, καλῶς ὅμως πληροφορημένος γιὰ τὶς ἀθωωτικὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεολογίας ὁδηγεῖται ἐν εἰρήνῃ πρὸς παραλαβὴν των! Ὅσοι ὅμως ἡσχολήθησαν μὲ τὸ θέμα ἀπεφάνθησαν ὅτι πολιτικῶς, ἠθικῶς καὶ θεολογικῶς εἶναι καταδικαστέαι αἱ νέαι ταυτότητες, ἐφ' ὅσον θὰ περιέχουν τὸ 666. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ π. Β. ἀπεφάσισε νὰ μὴ δενίση καὶ τὴν σημασίαν τοῦ συμβόλου αὐτοῦ, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω.

Ἄρνησις τοῦ συμβόλου 666

Εἶδαμε στὴν ἀρχή, ὅτι ὁ π. Β. θεωρεῖ «δαιμονικὸν σύμβολον τὸ 666». Δυστυχῶς ὅμως μετ' ὀλίγον θὰ τὸ ἄρνηθῇ αὐτὸ γράφων: «Ὁ ἀριθμὸς 666 δὲν εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου...» (σ. 20). Καὶ πάλιν: «γιατὶ τὸ 666 δὲν εἶναι κἂν σύμβολο τοῦ Ἀντιχρίστου» (σ. 22). Γιὰ νὰ προσθέσῃ εἰρωνικῶς: «... καὶ εἶναι ἀπόλυτα σίγουροι ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θὰ χρησιμοποίησῃ τὸ Νο 666 γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὸν κόσμον. Αὐτὸ βέβαια φαίνεται πὼς ἄρесе στὸ διάβολο...» (σ. 24/5).

Ἐδῶ εὐρισκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς καθαρᾶς ἀντιφάσεως καὶ μιᾶς βοώσης ἀντιβιβλικῆς καὶ ἀντιπαραδοσιακῆς θέσεως. Ἐν πρώτοις ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκδοσις τῆς Κ. Διαθήκης τοῦ Nestle «ὡς ἐπισημοτέραν γραφὴν ἔχει: «ἐξακόσιοι ἐξήκοντα ἑξ». Αὐτὴν ἀναφέρει στὸ κείμενον Ὑπομνήματός του ὁ Π. Μπρατσώτης. Αὐτὴν τὴν ὁλόγραφον σήμανσιν «ἐξακόσια ἐξήκοντα ἑξ ἔχει στὸ ἀρχαῖον κείμενόν του ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας περὶ τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος. Στὶς ἀρχὰς τοῦ 10ου αἰῶνος ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἔχει καὶ τὶς δύο γραφεῖς». (χξς καὶ 666). «Τὴν γραφὴν χξς εὐρίσκομεν κατὰ τὸν β' αἰῶνα στὸ Ὑπόμνημα τοῦ Εἰρηναίου... ὁμοίως καὶ στὸ Ὑπόμνημα τοῦ Ἰππολύτου»⁽¹⁾.

Καὶ μόνον διὰ τὸν ἰσχυρισμὸν του αὐτὸν ὁ π. Β. πρέπει νὰ κριθῇ ἀδόκιμος καὶ ἀπορριπτέος διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Προκειμένου ὅμως νὰ καταδειχθῇ τοῦτο ἔτι σαφέστερον συνεχίζομεν μὲ τὸ ἀκόλουθον «ἐπιχείρημά» του τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ ἀπὸ τὸν ἅγιον Εἰρηναῖον. «Ἐπακολούθησεν δὲ καὶ ἕτερος οὐχ ὁ τυχὸν κίνδυνος τοῖς ψευδῶς προσειληφόσι εἰδέναι τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα», γράφει ὁ ἅγιος. Καὶ σχολιάζει ὁ π. Β. «πυθενὰ λόγος περὶ συμβόλου του!» (σ. 26).

Ἐνταῦθα ὅμως ὁ ἅγιος ἀναφέρεται σ' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ θέσουν ἓνα ὠρισμένον ὄνομα στὸν Ἀντίχριστον ποὺ θὰ ἀποδίδεται μὲ τὸ 666, ἐνῶ, ὡς γνωστόν, πολλὰ ὀνόματα εἶναι δυνατόν νὰ ταιριάσουν στὸν ἀριθμὸν αὐτόν. Αὐτοὺς ψέγει ὁ ἅγιος καὶ ὅχι ὅτι ἀπορρίπτει τὸν συμβολισμὸν τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ τοῦ 666. Τελεία δηλαδὴ διαστρόφη τῶν λόγων του! Καὶ χαρακτηρίζομεν οὕτω τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τοῦ π. Β. διότι λίγες γραμμὲς πρὶν πάνω, ὁ ἴδιος ἅγιος, ἀναφερόμενος

στὸν Ἀντίχριστον γράφει: «... ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας καὶ παντὸς δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καὶ συγκλεισθεῖσα πάσα δύναμις ἀποστατικῇ κατὰ τὸν κάμινον ὀλισθῇ τοῦ πυρός. Καταλλήλως οὖν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τὸν ἀριθμὸν χξς. Καὶ πάλιν: «Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς σπουδαίοις καὶ ἀρχαίοις χειρογράφοις τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κειμένον... καὶ τοῦ λόγου διδάσκοντος ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ψῆφον διὰ τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων...» (ΒΕΠΕΣ, 5, 168). Ἐν συνεχείᾳ ὁ ἅγιος ψέγει κάποιους ποὺ ἀφῆρσαν ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα χξς τὸ γράμμα ξ καὶ ἔθεσαν τὸ ι. Καὶ πάντα ταῦτα λίγες σειρὲς πρὶν πάνω ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ π. Βολουδάκη! Ἡ προκατάληψις του ὅμως περὶ τοῦ 666 θὰ συνεχισθῇ. Στὴν σ. 45 θὰ γράψῃ: «Ἄς σκεφθοῦμε μήπως συμφέρει τὸν διάβολο νὰ διαδοθῇ στὰ πέρατα τῆς γῆς ἡ μόδα τοῦ 666, ἡ ὁποία καὶ τώρα εἶναι γι' αὐτὸν προσοδοφόρα... ἀλλὰ κυρίως στὸ μέλλον, ὅταν ἐκεῖνος ἐμφανισθῇ καὶ τὴν καταργήσῃ, ὅπως θὰ καταργήσῃ καὶ ὅλα τὰ σύμβολα καὶ τὶς αἰρέσεις...».

Τὸ ὅτι θὰ καταργήσῃ ὅχι μόνον τὶς αἰρέσεις ἀλλὰ καὶ τὴν λατρεῖα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ πατερικὴ διδασχὴ. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος εἶναι σαφής: «Οὐ γὰρ εἰς εἰδωλολατρίαν ἄξει (ὁδηγήσῃ) ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀντίθεός τις ἔσται καὶ πάντας καταλύσει τοὺς θεοὺς καὶ κελεύσει προσκυνεῖν αὐτόν, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ». (Ρ. Γ. 62, 482). Οὐδεὶς ὅμως ἔγραψε ὅτι θὰ καταργήσῃ καὶ τὸ σύμβολόν του, τὸ χάραγμα, διότι καὶ προτοῦ νὰ ἔλθῃ θὰ σφραγίζωνται δι' αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν ἔλθῃ πολὺ περισσότερον. «Δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ καὶ ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μὴ τις τὸν τίμιον σταυρὸν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ». (ἁγ. Ἐφραίμ). Καὶ ἡ Ἀποκάλυψις: «Ἐἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει τὸ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῇ χεὶρα αὐτοῦ...». Σαφέστατα λοιπὸν φαίνεται ὅτι τὸ χάραγμα αὐτοῦ θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ βιαίως θὰ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἄρα ἀντιγραφικὴ καὶ ἀντιπατερικὴ καὶ ἡ παρούσα θέσις τοῦ π. Βολουδάκη. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀγιορείτης π. Παῖσιος, διαβάζοντας παρόμοιες ἐρμηνεῖες ποὺ ἀθῶωναν τὸ 666 καὶ τὸν ΕΚΑΜ ἔγραψε: «Ἀπορῶ! πῶς δὲν τοὺς προβληματίζουν ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα; Γιατὶ δὲν βάζουν ἔστω ἓνα ἐρωτηματικὸ γιὰ τὶς ἐρμηνεῖες τοῦ μυαλοῦ τους; Κι' ἂν μὲ τὶς ἐρμηνεῖες τοὺς αὐτὰς ἐπιβηθοῦν τὸν Ἀντίχριστον γιὰ τὸ «σφράγισμα», καὶ παρασύρουν καὶ ἄλλες ψυχὲς στὴν ἀπώλεια; Αὐτὸ ἐννοεῖ τὸ χωρίον: «... τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». (Μάρκ. 13, 22). Θὰ πλανηθοῦν αὐτοὶ ποὺ τὰ ἐρμηνεύουν μὲ τὸ μυαλό».

Ἀλληγορικὴ ἐρμηνεία καὶ 666

Ἀπορῶν στὴν σ. 32 τοῦ ἔργου του γράφει: «Γιατὶ αὐτὴ ἡ προτίμησι τοῦ διαβόλου σ' ἓνα ἀριθμητικὸ σύστημα, ποὺ τὸν κάνει φανερό (ἐφ' ὅσον ἡ ἀραβικὴ ἀρίθμησις εἶναι πλέον διεθνὴς) καὶ ὅχι σὲ κάποιο ἄλλο ποὺ θὰ τὸν συγκαλύψῃ, ὥστε νὰ μὴν τὸν ὑποψιασθοῦμε

τόσο εύκολα; Δέν πρέπει νά μᾶς προβληματίσῃ αὐτή ἡ μονομέρεια καί νά ὑποψιασθοῦμε ὅτι κάτι ὑποπτο συμβαίνει;»

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγον χρησιμοποιεῖ τώρα διεθνῶς τὴν γραμμικὴν μέθοδον ἀριθμήσεως (Bar Code), ὥστε νά μὴ προκαλῇ διὰ τῆς ἐμφανοῦς ἀναγραφῆς τοῦ 666 ἢ χξς'. Ἔτσι μὲ τὸ δυαδικὸ αὐτὸ σύστημα γραφῆς τῶν κομποῦτερς καί τὸ μυστικὸν τῆς μαγνητικῆς λωρίδος καί τῶν μικροτσίπς, ἐξαπλώνει εἰς πᾶσαν τὴν γῆν τὸ χάραγμα τοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴν τὴν γραμμικὴν διάδοσιν τοῦ 666 ἀμφισβητοῦν τινες, θὰ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ προσεχῶς ἰδιαιτέραν μελέτην ἢ διαπραγματεύσεις τῆς.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπιθυμῶν νά γενικεύσῃ τὴν ἀλληγορικὴν μέθοδον τῆς Ἀποκαλύψεως καί ἀπορρίπτων τελειῶς τὴν κατὰ γράμμα αὐτῆς ἐρμηνείαν εἰς σαφεῖς περιπτώσεις, γράφει:

«Ἐνα ἀπὸ παράδειγμα τῆς ἀστοχίας μας στὴν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι καὶ οἱ στίχοι: «καὶ ποιεῖ πάντας... καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα... ἵνα μὴ τις δύναται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα».

» Ἐὰν δὲν ἐρμηνεύσουμε τοὺς στίχους αὐτοὺς μὲ ἀλληγορικὸ τρόπο, θὰ πρέπει νά ἐννοήσουμε τὴν λέξι «δούλους» μὲ τὴν πραγματικὴν σημασίαν, δηλαδὴ ὡς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι σκλαβωμένοι σὲ κάποια ἀφεντικά. Ὅμως σήμερα, ὅσο γνωρίζω, τουλάχιστον νομικά, δὲν ὑπάρχει δουλεία σὲ κανένα κράτος τῆς γῆς. Πρὶν ἀπὸ χρόνια τὸ ἐδάφιο αὐτὸ ἴσως νά μπορούσε νά ἐρμηνευθῇ κατὰ γράμμα, παρ' ὅτι καὶ τότε ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ θὰ προσέκρουε στὸ γεγονός ὅτι οἱ δούλοι οὐδέποτε ἔκαναν ἀγοραπωλήσεις. Τότε; Πρέπει νά τὸ ἐννοήσουμε ἀλληγορικά. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ θεώρησι μᾶς ὠφελεῖ καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴ σωτηρία. Ὅχι οἱ ἐξωτερικὲς παρατηρήσεις». (σ. 34/5).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὅμως διὰ τῶν λέξεων πλούσιος, πτωχός, μικρός καὶ μέγας, δούλος καὶ ἐλευθέρους ἤθελε νά τονίσῃ ὅτι ὁ ἐξανασκασμὸς πρὸς προσκύνῃσιν τοῦ θηρίου θὰ εἶναι γενικὸς καὶ δὲν θὰ ἐξαιρεῖται οὐδεμία κοινωνικὴ τάξις. Εἶναι τόσο ἀπλό! Ἔτσι ἐρμηνεύει καὶ ὁ καθηγητὴς Π. Μπρατσιώτης τὸ χωρίον, οὐδὲν ἀναφέρων περὶ ἀλληγορίας. Ὁ π. Β. ὅμως ἐπιθυμεῖ ἐνταῦθα τὴν ἀλληγορίαν διὰ νά μεταθέσῃ τὸ ὄντως ἐξωτερικὸν χάραγμα στὸ ἐσωτερικὸν χάραγμα, τὴν ἠθικὴν δηλαδὴ κατάστασι τοῦ ἀτόμου, ὥστε νά μηδενισθῇ ἡ γελοιοποιηθῇ ἡ ἐρμηνεία τοῦ χαράγματος στὸ χέρι κ.λ.π. Τὸ πόσον ὅμως ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔρχεται σὲ σύγκρουσιν μὲ τὸ κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως θὰ φανῇ εὐθὺς ἀμέσως.

Ὁ ἐνεστὼς «ἔχων» τοῦ στ. 17 τοῦ ΙΓ' Κεφ. συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὴν πρακτικὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ σφραγίσματος, διότι ὁ ἄπαξ τοῦτο λαβὼν θὰ τὸ χρησιμοποιῇ συνεχῶς, ὥστε νά πραγματοποιηθῇ τό: «καὶ ἵνα μὴ τις δύναται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τοῦ

ἀνθρώπου, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξωτερικὴν, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὶς ἐμπορικὰς καὶ οἰκονομικὰς συναλλαγὰς καὶ γενικῶς στὶς σχέσεις τοῦ μὲ τὸ κοινωνικὸ περίγυρο. Ὁ ἔχων τὸ χάραγμα βρίσκεται σὲ ἄμεση συνάρτησι μὲ τὸ «ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι». Ἔχομε δηλ. κατὰ τὸ ἀπτό, μιὰ συγκεκριμένη πράξι καὶ ὄχι ἀφηρημένη, ἢ ἀλληγορικὴ ἐννοια. Ὁ ἔχων τὸ χάραγμα τὸ λειτουργεῖ σὲ συνεχῇ χρόνον (ἐνεστῶτα) καὶ σὲ πρακτικὸν πεδίον. Σ' αὐτὸ ἄλλως τε τὸ πρακτικὸν πεδίον —μέσω τῆς τεχνολογίας— θὰ ἐδραιώσῃ ὁ Ἀντίχριστος τὴν κυριαρχίαν του.

Καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτὸ χάραγμα θὰ ἀντλή τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν τοῦ θηρίου (ὅπως τὸ χαρτονόμισμα ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν τῆς τραπεζῆς ποὺ τὸ ἐκδίδει), ἢ ὅποια ὑπαρξίς ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι φανταστικὴ.

Ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν σφράγισμα

Ὁ π. Β. ἐπιθυμῶν νά ὑπερασπισθῇ τὴν μοναδικότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ σφραγίσματος γράφει: «Χάραγμα εἶναι ἡ διαμόρφωσι μιᾶς ἀμετανοήτου προσωπικότητος, ὅπως περιγράφεται στὸ Θ' κεφ. τῆς Ἀποκαλύψεως. Εἶναι ἡ σατανόσχημη προσωπικότης». (σ. 37/8). Καὶ παραθέτει τὸ ἀκόλουθον κείμενον ἐκ τοῦ ΙΔ' κεφ. τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του.

«Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· εἰ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ λαμβάνει τὸ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ... καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου. Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτός». Καὶ καταλήγει: «Ὡς δὲ ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ». (στ. 9 - 12).

Ἐπ' αὐτῇ ἀμφιβολίᾳ λοιπὸν ὅτι τὰ χάραγμα θὰ λάβουν ἐκουσίως οἱ «μὴ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ» καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ θὰ λάβουν στιγμιαίως κάποια ἐξωτερικὴ σφραγίδα καὶ πολὺ περισσότερον ὄχι αὐτοὶ ποὺ θὰ λάβουν κάποια ταυτότητα; Καὶ μόνον ἂν προσέξουμε ὅτι τὰ ρήματα εἶναι διατυπωμένα σὲ χρόνο ἐνεστῶτα, δηλαδὴ «προσκυνεῖ» καὶ «λαμβάνει», ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ κάτι στιγμιαῖον ἢ γιὰ κάτι ποὺ γίνεται ἅπαξ, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μιὰ διαρκὴ πρᾶξι τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως διαρκὴς εἶναι καὶ ἡ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος του καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ του» (σ. 39 ἐξ.).

Σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα τοῦ π. Β., ἀφοῦ τὸ χάραγμα συμβολίζει τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι καὶ τὸ θηρίον θὰ πρέπει νά συμβολίζῃ τὴν σατανικὴν κακίαν, τὸ ἀπόλυτον κακόν, καὶ ὄχι κάποιο πρόσωπον, ὅπως θὰ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος.

Τὸ ὅτι ὅμως ὁ Ἀντίχριστος θὰ ἐκφράζεται σὲ πρόσωπον συγκεκριμένον, περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία μᾶς κατέλιπε ἡ Παράδοσις. Ὁ δὲ καθηγητὴς Π. Μπρατσιώτης ἐρμηνεύων τὸ παρὸν χωρίον καὶ ἀπορρί-

πτων τὰς διαφόρους ἐρμηνείας τοῦ παρελθόντος περὶ τοῦ θηρίου, ὅτι θὰ εἶναι ὁ α΄ ἢ ὁ β΄ αὐτοκράτωρ κ.λ.π., δηλαδή πρόσωπον συγκεκριμένον, συγχρόνως ὅμως τονίζων ὅτι ὁ «προφήτης δὲν παίζει οὐδ' ἀερολογεῖ, ὡς νομίζουν ὀρθολογισταί τινες, ἀλλ' ἔχει ἐν νῷ ὠρισμένον πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀπομάντευσιν θεωρεῖ ὡς δυνατὴν εἰς τοὺς πιστοὺς, τοῦλάχιστον τοὺς πνευματοφόρους ἐξ αὐτῶν», καταλήγει: «... νομίζομεν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον θὰ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνομίας, ὁ ἄνομος, ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ὁποίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος ἐλληνικοῦ ἀριθμοῦ, ἐπαφίεται εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν μέλλει οὗτος νὰ ἐμφανισθῇ προσωπικῶς»⁽²⁾.

Κατόπιν τούτων πιστεύομεν ὅτι ὁ π. Β. παρερμηνεύει τὴν Γραφὴν μὴ θέλων νὰ παραδεχθῇ ἐξωτερικὸν σφράγισμα. «Τὸ ἐσωτερικόν, ἐξ ἄλλου σφράγισμα ἀνέκαθεν ὑπῆρχεν ὡς μία κατάστασις ἡθικῆς πωρώσεως καὶ παγίου ἀντιχρίστου ἀρνητισμοῦ, ἀμετανοησίας καὶ βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν ἀνησυχούσαμε, διότι κανεὶς δὲν ἀναγκάζοταν νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ χάραγμα καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἀντίχριστον ἦθος. Τώρα ἀνησυχούμε, διότι τὸ ὁρατὸν χάραγμα τῆς ἀποκαλύψεως, τὸ χξς' (666) γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς αἰῶνες χαράσσεται παντοῦ σὲ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα. Τὸ χάραγμα 666 πλημμυρίζει τὴν ἀνθρωπότητα ὡς σημαία ὑποδοχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Παράλληλα ἡ ἀντίχριστος κουλτούρα καὶ κοσμοθεωρία χαράσσεται στὶς καρδιὰς ἀνθρώπων, κυρίως νέων, καὶ εἶναι σὰν νὰ ἔχουν μέσα τοὺς ὄχι μόνον τὸ εἶδωλον τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Σατανᾶ...

Ἀλλὰ ὅπως ὁ σταυρὸς εἶναι σημεῖον τοῦ Χριστοῦ καὶ σφραγίδα, ὁμοίως τὸ 666 εἶναι σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ σφραγίδα. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἓνα ἐξωτερικὸν σημεῖον, σύμβολον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ σταυροῦ σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τὸ σύμβολον προχωρεῖ εἰς βάθος, γίνεται σταυρώσιμον φρόνημα, ἐσταυρωμένος βίος. Ὅμοιως τὸ 666 σημαίνει, ὅπως εἶδαμε, ἀποδοχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ ἡθους τοῦ Ἀντιχρίστου. Γι' αὐτὸ τὸ 666 δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον»⁽³⁾.

Ἄδικος ὁ Θεός;

Ὁ π. Β. ὅμως δὲν ὑποχωρεῖ εὐκολα... Στὴν ἐπιμονὴν του νὰ στήσῃ τὴν γνώμη του ἀποκαλεῖ «τὸν Θεὸν ἄδικον», ἀν πράγματι ὑπάρχῃ ἐξωτερικὸν σφράγισμα! Γράφει: «Ἐπανερχόμενος λοιπὸν στὸ "χάραγμα" ἐπαναλαμβάνω ὅτι σημαίνει τὴν ἀμετανόητη στάσι τοῦ ἀνθρώπου (τὸ ἐπισφράγισμα τῆς πορείας του) καὶ ὄχι τὴν προσωρινὴ πτώσι του. Καμμία (ἀπολύτως καμμία) ἁμαρτία δὲν δεσμεύει τὸν ἄνθρωπο (ὅσο ζεῖ βεβαίως στῇ γῇ) σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατη ἡ

συγχώρησί του καὶ συνεπῶς ἡ ἀπελευθέρωσί του, παρὰ μόνον ἡ θεληματικὴ «ἐξ ὅλης ψυχῆς, διανοίας καὶ ἰσχύος» ἀντίστασί του στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν ἐννοήσουμε τὸ χάραγμα ὡς ἐκουσία διαμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου σὲ δαιμονικὴ προσωπικότητα, θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ διάβολος στὶς ἐσχάτες ἡμέρες θὰ λάβῃ τέτοια ἐξουσία, ὥστε μὲ ὁποιοδήποτε ὀλίσθημα τῶν ἀνθρώπων (ὅπως εἶναι ἡ μὴ ἀντοχὴ στῇ στέρησι τοῦ φαγητοῦ) νὰ κυριαρχῇ ἐπάνω τους μὲ τὸ χάραγμα ἀφαιρώντας τοὺς ἔτσι διὰ παντὸς τὴ δυνατότητα νὰ μετανοήσουν καὶ φύγουν ἀπὸ τὴν κυριαρχία του! Διότι βεβαίως στὸ Ἀγιογραφικὸ κείμενο δὲ γίνεται λόγος γιὰ δυνατότητα ἀποσβέσεως τοῦ χαράγματος. Μὲ μιὰ τέτοια θεώρησι ὅμως, ἐν τῇ εὐσεβείᾳ μας, κηρύσσουμε ἓναν ἄδικο Θεό, ἐφ' ὅσον ἐπιφυλάσσει στοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐσχάτων χρόνων, εἰδικὰ σ' αὐτούς, μιὰ τέτοια ἀδυσώπητη δοκιμασία καὶ ἐγκατάλειψιν». (σελ. 37/8).

Μὲ αὐτὴ ὅμως τὴ λογικὴ καὶ τὰ σφαιρασθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου νήπια ἡδίκηθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ τὰ ἑκατομμύρια ἁθῶα θύματα τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων! Καὶ ποῖοι εἴμεθα ἡμεῖς ὥστε νὰ κρίνωμεν τὸν Θεόν; Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἔχουν τὰ πράγματα οὕτως. Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ περιγράφων τὴν ἐπὶ Ἀντιχρίστου κατὰστασιν, θὰ τονίσῃ ὅτι ὁ Θεός, διὰ νὰ δεῖξῃ «τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλελευθωπείαν» θὰ ἀποστείλῃ τοὺς δύο προφήτας του Ἠλίαν καὶ Ἐνῶχ διὰ νὰ προετοιμάσουν τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ μὴ ἀποδεχθῶν τὸν ἄνομον. Ἀλλ' οἱ μὲν ἁμαρτωλοὶ ἐκουσίως θὰ προσχωρήσουν πρὸς αὐτόν, οἱ δὲ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀντισταθῶν διὰ τῆς μαρτυρίας καὶ φυγῆς. Τελικῶς ὅμως ὁ Ἀντίχριστος θὰ τυραννήσῃ καὶ τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συμμάχους του Ἰουδαίους»⁽⁴⁾.

Ἀλλὰ οἱ μὲν ἄδικοι θὰ ὑποστοῦν ταῦτα διὰ τὰς ἁμαρτίας των, οἱ δὲ δίκαιοι «πρὸς δοκιμὴν ἀρετῆς». Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν στὸ διάστημα τῶν τελευταίων 42 μηνῶν τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀντιλαμβάνεται ὅτι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν...», ἀφοῦ σφραγισμένοι καὶ ἀσφράγιστοι θὰ γευθοῦν τῆς πικρίας τοῦ ἀνόμου (πλὴν ὅσων ὁ Κύριος σκεπάσῃ). Τελικὰ ὁ Ἀντίχριστος θὰ θελήσῃ νὰ ἀφανίσῃ ἐπὶ γῆς τὸν ἄνθρωπον καὶ πᾶν εἶδος ζωῆς. «Καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐσώζετο πᾶσα σὰρξ», ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἐκολόβωνε τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης».

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος στὸ προσεχὲς φύλλον, πού θὰ κυκλοφορήσῃ συντόμως.)

1. Ἐμμ. Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 49/50

2. Π. Μπρατσιώτου, Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, σ. 218

3. Ἐμμ. Καλύβα, Ἀδ. σ. 253

4. Ἀρ. Δελήμπαση, Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 132